

Hoofdstuk 155

Lieve kleinkinderen,

Het lot bepaalt.... Ja, volgens Haman had je de goden nodig om het lot voor jou de goede kant op te laten gaan. En hij had het niet eens zo ver mis.

Lieve kleinkinderen, jullie omie en ik geloven niet in het lot. Mijn moeder zei vroeger altijd tegen mij: 'Eelke, het heeft zo moeten zijn.'

Nu omie en ik dichter bij de tachtig dan bij de zeventig zijn en wij samen op ons leven terugkijken, dan weten wij dat niet het lot heeft beslist dat wij elkaar hebben leren kennen. Ook al koos ik die ene brief, omie's brief, uit die hele stapel brieven, ik weet zeker, ja ik geloof voor de volle honderd procent dat dat zo heeft moeten zijn.

Hoofdstuk 155 - Dertien Adar - Ester 8, 9 en 10

Na de dood van Haman gaf de koning alle bezittingen van Haman, zijn huis, zijn vee en zijn slaven aan Esther en zij gaf alles weer door aan haar oom Mordechai.

Ja, want Mordechai de Jood deed niet meer zijn eenvoudig werk in de poort van het paleis. Hij was eerste minister geworden op de plaats van zijn oude vijand. Esther had de koning verteld dat Mordechai familie van haar was en dat hij lange jaren haar pleegvader was geweest. Koning Ahasveros had hem toen direct het ambt van Haman gegeven. Nu had Mordechai de zegelring van de koning en bogen alle dienaren voor hem, voor de man van Juda.

Maar met al die eer en rijkdom van Mordechai was het volk van de Joden niet gered. Nog altijd was daar die doodswet die niet veranderd en ook niet ingetrokken kon worden.

Esther was weer en nu voor de tweede keer, naar de koning gegaan. Al huilend had ze hem gevraagd of hij die doodswet niet kon intrekken. Moest die gedode Haman het nu toch nog winnen?

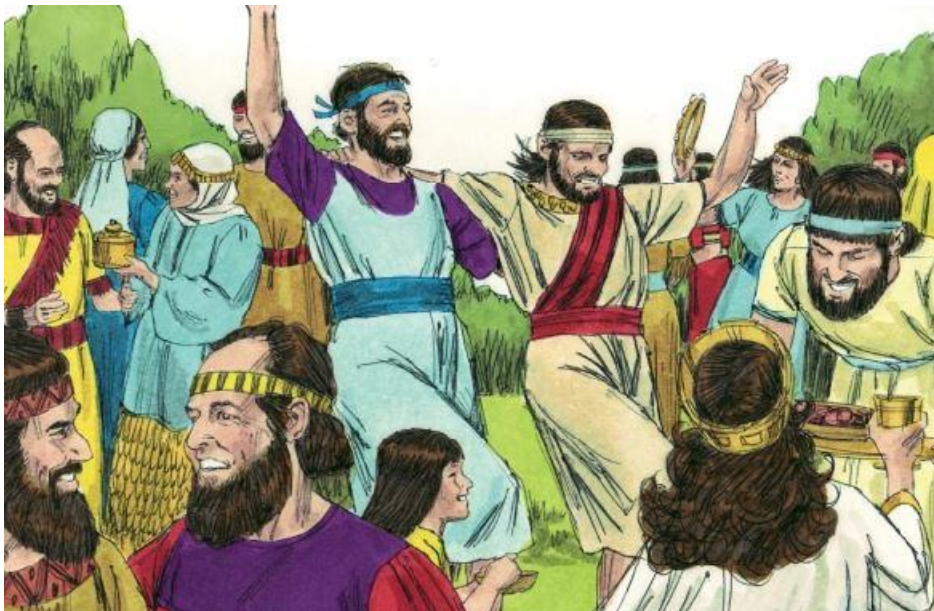
Natuurlijk kon de koning de doodswet niet intrekken. Een koning in Perzië kon alles doen, behalve dat ene: *een wet van Meden en Perzen veranderen*. Maar Mordechai had nu de 'koningsring' en er was niets op tegen dat hij een nieuwe wet maakte. En dat gebeurde. In alle steden en dorpen van het grote Perzische rijk werd bekend gemaakt dat op de dertiende Adar ook de Joden hun vijanden mochten doden.

De eerste wet bleef van kracht, maar iedereen begreep dat de koning het nu met de Joden hield. Het gevolg was dat niemand het oude volk van de Joden durfde aanvallen.

Toen de dertiende dag van de twaalfde maand aanbrak, grepen de Joden hun wapens en gingen tegen hun vijanden ten aanval. Een oorlog kon je het niet noemen, want de vijand durfde de strijd tegen de Joden niet aan. Alleen al in de stad Susan werden vijfhonderd vijanden gedood. Daar waren ook de tien zonen van Haman bij.

De koning zelf vertelde aan Esther hoe het in de stad Susan was gegaan en hij vroeg haar of zij nog een wens had. De jonge koningin wist maar al te goed wat ze graag wilde. Vijfhonderd dode vijanden was voor haar wraak niet voldoende. Ook werden de tien zonen van Haman gedood en koningin Esther vroeg de koning: ‘Mogen we nog een dag hebben om met onze vijanden af te rekenen?’ Ook daar gaf de koning toestemming voor. Een dag later, op veertien Adar vielen er in de stad Susan nog eens driehonderd doden.

Weer een dag later, de vijftiende Adar, was het voor de Joden een feestdag. Twee dagen lang hadden ze bloed vergoten en hoewel er nog lijken van hun vijanden op straat lagen, was het feest er niet minder om. Moesten ze niet blij en dankbaar zijn nu de Heer alles voor hen ten goede had gekeerd?

Het Poerimfeest dat door de Joden nog elke jaar gevierd wordt.

Haman had het lot geworpen om een goede dag te kiezen voor de vernietiging van de Joden, maar het lot was Haman niet goedgunstig geweest! *De heidenen wierpen het lot, maar de uitkomst was van de Heer.*

Het lot werd in het Hebreeuws ‘poer’ genoemd. En vanaf die dag vierden de Joden elk jaar het Poerimfeest. Het feest van het lot. En vrome Joden in Israël en ook over de hele wereld vierden dat Poerimfeest nog steeds.

Maar ook wij mogen blij en dankbaar zijn dat God die dag zijn oude volk gered heeft van de dood. Want als Haman en zijn vrienden het gewonnen hadden, dan was het volk van de Joden ten onder gegaan.

Dan was er geen **speciaal volk-van-God** meer op deze wereld geweest en dan was de Christus, onze Here Jezus niet geboren uit het oude verbondsvolk en dan was er voor ons geen redding gekomen.

De wrede Haman kon het niet weten, maar dit volk van de Joden mocht en kon niet uitsterven omdat God er een bedoeling mee had. Niet omdat het allemaal zulke goede en brave mensen waren. Niet om Mordechai en ook niet om Esther had de Heer uitkomst gegeven, maar alleen om de eer van zijn grote Naam en om de toekomst van zijn Zoon Jezus.

De wegen van God zijn voor ons mensen altijd wonderbaarlijk en niet te begrijpen. Hij gebruikte in dit verhaal een heidense koning om zijn heilsplan uit te voeren. Slechte mensen gebruikte Hij om de weg voor te bereiden voor Hem, die zonder zonde was. En die felle koningin Esther, die haar vijanden tot de dood toe haatte en die zelfs de tien zonen van Haman liet doden, moest de komst voorbereiden van Hem, die hangend aan het kruishout nog voor zijn beulen bad....